

feer overfladiff paa det, synes at give en mere udvidet Frihed, men jeg mener dog, at i visse Tilfælde maae vi soie os i at være indskrænkede ved visse Regler, og jeg troer ikke, at den Frihed, der gaaer ud paa at faae sit Helbred ødelagt, er saa særdeles ufsikkert. Jeg troer saaledes, at der ikke er nogen Grund til at gaae ind paa dette Lovforslag.

Fscherning: Jeg var blandt dem, der ønskede dette Lovforslag bragt til det Stadium, det nu er paa, og jeg fortryder det ikke, efter at jeg har hørt de sidste Foredrag; thi de have lært os, at den „uhjemlede Lægepraxis“ spiller en stor Rolle i denne Sag. Man vil nemlig sørge for, at Lægerne ikke skulle savne deres Levebrød, men man spørger ikke om, om vi Andre skulle have Lov til at beholde vort Liv, (En Stemme: Jo, det spørger man netop om.) paa den Maade vi ville, eller om visse Folk skulle leve paa vor Beføstning. Jeg indrømmer meget gjerne, at Lægestanden i det Hele er meget hæderlig sammensat, og jeg indrømmer meget gjerne, at den gjør uklogt, som henviser sig til en uklog Mand; thi var det en klog Mand, saa var det vel, man henvendte sig til ham, istedetfor til en uklog Læge, thi det vilde være ligesaa galt, om ikke galere.

Det ærede Medlem, som talte næstsidst, sagde, at man skulde henvende sig til de Folk, som søgte deres Viden i Mandens Dybde, men troer det ærede Medlem, at en Examen garanterer for Mandens Dybde? En Examen er undertiden ikke Andet end et formelt Beviis paa en stor Overfladiffhed, saa at det er muligt, at, naar det ærede Medlem vil henvende sig til dem, som søge i Mandens Dybde, han i saa Fald just maa henvende sig til dem, som i Virkeligheden have denne Dybde, og ikke til dem, som have Privilegium paa at have den. Det ærede Medlem fremhævede ogsaa, at han troede Staten skulde sørge for, at Borgerne skulle have deres Liv sikret, hvis jeg

forøvrigt forstod ham rigtigt (Brodersen: Nei!). — Ja, saa skal jeg forlade det Thema; men i ethvert Tilfælde var dog hans Hovedgrundsaetning den, at man skulde tage Hensyn til denne Stand, at den kunde leve og ernære sig, men det er, troer jeg, dog ikke det, som ligger for ved denne Lov. Dersom der ikke forelaae Andet end at beskjærme denne Stand, troer jeg, vi skulle gaae videre med denne Lov. Det ærede Medlem sagde endvidere, at man skal vel vogte sig for Folk, der i Almindelighed have Lyst til at give sig af med Andet end det, som er deres egentlige Beskjæftigelse; dersom det ærede Medlem anvender det paa Lægerne og antager, at de have den samme Tilbøielighed til at experimentere, og istedetfor at følge den Emperi, som er givet dem, den Baneudøvelse af Lægekunsten, som er givet dem, have Lyst til at gjøre chemiske Experimenter paa de vedkommende Patienter, troer han da ikke, at det er farligt? Efter hans Maade at argumentere paa, kunde man ogsaa sige, at Lægerne ikke have Lyst til at være Læger, men have Lyst til at beskjæftige sig med andre Ting! Jeg troer nu ikke, at det er saa, jeg troer, at i Almindelighed vil man see, at hver Mand især sørger for at beskjæftige sig med Noget, som han forstaaer. Jeg troer saaledes, at vi have havt ganske godt af at høre saavel det næstsidste som det sidste Medlem, der raadede til at forkaste denne Lov, for derved, sagde han, at modarbejde Overtro (Naben: Det var kun eet af mange Argumenter.). Det var i ethvert Tilfælde det Bedste; thi det var det Sidste (Ratter). De yttrede Anskuelser vise os imidlertid, troer jeg, tydeligt, at vi med Hensyn til denne Sag trænge til, at der bliver gjort Noget for at bortrydde den Forvirring, der hersker om det hele Forhold, og jeg takker meget den ærede kjøbenhavnske Taler, som talte tidligere (Gasse), og som meget indgribende viste, at denne Trang er tilstede.